

Kocsis Géza

*A kétarcú
szabadkőművesség*

*Lessing:
A szabadkőművesség
világcsalás*

MAGYAR ÉLET KÖNYVESBOLT

Dr. Püski Sándor Budapest, IV., Szerb-utca 17. Telefon: 186-058

*A kétarcú
szabadkőművesség*

Megjelent az
EGYEDÜL VAGYUNK
II. 8. számában

*

Ez a nihil
Zsidó amoralitás
és

Zsidó áfium
című készülő könyvek
kitépelt lapjai _

A kétarcú szabadkőművesség

Lessing:

A szabadkőművesség világcsalás

Külső megjelenésében a reformáció előtti céhszerkezetet utánzó szabadkőművesség az emberek e földi életét sötét-fülledt páholyaikból szebbé, jobbá és nemesebbé lenni akaró entelleklüel széplelkeknek az egész civilizált világot át-fogó és behálózó céhközössége, — a mágiát, kabalát és miszticizmust áhítózó felvilágosultak val-lása, a hitetlenek saját külön hitközössége, a val-lási és társadalmi erkölcsöt nem ismerők erkölcsü; testületé, — a nemzeti ideálokkal magukat azonosítani nem tudók és nem akarók külön

politikai világszövetsége. Politikai mozgalom? Világnézet? Vallás? Vagy mindhárom együtt és egyszerre? Nem tudom. Hogy a szabadkőműveség igazi valójában micsoda, ezt maguk a »testvérek« sem tudják, de azt már igen, hogy mivégre van, hogy mi a célja, a végső célja a szabadkőműveseknek. Ámde a szabadkőműveség igazi rendeltetéséről avatatlan kívülállóknak tudniuk nem szabad. A szigorú céhszabályok súlyosan büntetik, nemegyszer halállal, a hallgatás tilalmát megszegő, a fecsegő páholytestvért. E titokzatos testvériség tagjának lenni örökös elkötelezettséget jelentvén: az árulót mindenfajta válogatott büntetés érheti, csak egyetlenegy, a kizáratás nem, mert szabadkőművesnek lenni nemcsak céhtagságot jelent, hanem kitörölhetetlen stigmát, le nem mosható lelki bélyeget.

A szabadkőműves célok homályossága mél-

tán azt a gyanú kelti föl a kívülállóknak, hogy ezek a célok nem becsületesek, — hogy a szabadkőművesség azért burkolózik ködbe és homályba, mert nem bírja el a napfényt és világgosságot. Ez ellen azzal védekeznek a szabadkőművesek, hogy a világra nagy lelki nyugtalanságot hozó (?) keresztény vallás is többértelmű, megjelenésében szektákra szakadozott, legmélyebb lényegéről és igazi küldetéséről a vallás papjai és bölcselei mind a mai napig éles ellentétben állnak egymással. A szabadkőművesek szerint a kereszténység évszázadokra szóló életbiztosítása éppen ez a termékenyítő, edző, erősítő, megújító többértelműség. A céloknak ugyanez a bizonytalansága, a szabadkőművesség nagy erőssége is szerintük, a kiapadhatatlan gazdagság és a halhatatlan élet forrása...

A szabadkőművesség íme valláshoz hasonlítja itt magát, megméri a maga hamis mérlegén

a kereszténységei és zűrzavarosnak találja, de az önmaga káoszában már az öröklét biztosítékát véli fölfedezni. A kereszténység egyébként csak egyik darabja annak a vörös posztónak, mely a szabadkőművesbikái örökösen ingerli, melyet lejártni és legszívesebben végleg kiirtani szeretne, hogy egyetlen — egyetemes világvallásként kizárólagos joggal a jövőben egyedül csak ő boldogíthassa az esendő, tévelygő embernyáját.

A szabadkőművesség politikai, társadalmi és gazdasági vonatkozásairól már sokan sokat összeírtak. A szabadkőművesség és a mögötte álló, a jótékony homályból a bábukat ördögi ügyességgel mozgató világzsidóság szerepéről a társadalmi nyugtalanságok, gazdasági összeomlások, véres háborúk földidézése és a háborúnál is rosszabb békék körül már tudunk egyetmást. Idevágó újabb adatokkal és bizonyítékokkal nem

kívánunk ehelyütt szolgálni. A zsidó uralmi törekvések takarójának, a szabadkőművességnek itt csupán a mások által kellőképpen nem kutattott erkölcsi és vallási tanaival és romboló működésével akarunk foglalkozni.

A világosan látó Lessingnek erkölcsi és vallási vonatkozásban is igaza van: a zsidó világállamalom harcos előkészítő és fedőszerve, a szabadkőművesség — világcsalás. Mert a szabadkőművesség 1723-ban angol nyelven nyomtatásban is megjelent, a hiszékeny kívülállók félrevezetésére szánt önigazolásul, a szabadkőműves célok tisztasága dokumentálására a páholytestvérek által ma is oly szívesen idézgetett híres alkotmánylevelének (Constitutions) főfő törvénye szerint ugyan a szabadkőművestestvér, mint ilyen, hívő és erkölcsös ember, hisz Istenben, nem áll szemben az egyházakkal, az erkölcsi és vallási törvényeknek aláveti magát, — de mi ezzel szemben a szabadkőműves-testvér és főleg

zsidó tanítómestere a valóságban? Egész életükkel, tanaikkal és működésükkel a szabadkőművesség alkötmánylevclének ezt a nyílt parancsát példázzák-e, avagy tán egy mást, a titkosat, melyről a nempáholy tag nem tudhat? A szabadkőművesség nyilvánosságnak szánt erkölcsi és vallási tanítása valóban őszinte-e, vagy talán mégis humbug, mint Lessing állítja? Íme lássuk ...

A szabadkőműves alkotmány levél szerint a páholytestvérnek erkölcsösnek kell lennie. Ez a testvér mégis miért fogadja el inkább és valósítja meg egész emberi életével Oltó Weininger »silány interpretációs mágiájának«, a Talmudnak totális erkölcsi nihilt és felelőtlen séget kifejező tanítását, mely szerint »a bűn a szív ajtaja előtt marad: a lélek bensőjét az ember gonoszságai nem érintik... Isten az oka a bűnöknek, mert ő teremtette az ember gonosz természetét, meg a rossz ösztönt is... Az igazaknak, Isten barátainak és rokonainak szabad az istenteleneket meg-

csalni, meri írva nagyon: a tiszta irányában tisztának mutatod magadat és a fonák irányában fonáknak. Az istentelenek előtt színlelni szabad...«

Ha olyan nagyon erkölcsösek, Hennant regényírójukkal egyetértve mért habzik a szájuk a gyönyörtől, ha ellentmondást nem tűrően agyonlapítanak valami régi jó alapvető erkölcsivallási elvet...« Mért, ó mért? Talán így vélik nemesebbé lenni az »embernyáját?«

Ha olyan nagyon erkölcsösek, miért íratják Lion Feuchtwangerükkel A római zsidó című regényében: »Tudom, mi a bűn, de azért elkövetem. Erőt érdétek bűneimből. Könnyű erősnek tenni, ha az öntudat nem gátolja az ösztönt. De bűnözni tudatosan és nem elbújni a lemondás vagy a jámborság álarca mögé — ez a legnagyobb diadal!« Talán ezt a legnagyobb "diadalérzést« akarják megízleltetni tömegeikkel is, melyeknek tanítóiul és nevelőiül tolják fel magukat?

Az új erkölcsnek egyik ilyen kenetlen papja, Anatole France, a jót nem emberszeretetből te-

szi, hanem okos önzésből: »aki másokon segít önmagán segít«. Az istenek szomjaznak Brotteauja jól tesz egyszerűen renyhéségből, mert »az élet oly kelletlen, hogy szórakozni kell mindenáron, bár a jótétemény eléggé, unalmas időtöltés, melyre csak más, kellemesebb szórakozás híján adja fejét az ember«. Brotteau jótékony büszkeségből és azért, hogy felülről nézhessen le a tőle alamizsnát kunyoráló emberféregre. A jótéteményt rendszeresen csak azért gyakorolja France hőse, hogy megmutassa, mire képes egy istentagadó.

A testvériség és a szeretet hirdetése Barbusse szerint is hiábavalóság. A Világosság egzaltált hőse szerint abnormis idegbeteg az az ember, aki együttérez szenvedő embertársaival.

A zsidó-szabadkőműves szellemi közlekedő-
edényeken keresztül nyilván azért jutnak el hozzánk, »erkölcsi kiskorúakhoz« ezek a magasztos«
tanítások, hogy mi is okulva belőlük, embertársainkkal hasonló módon... bánjunk el. Vagy

nem? Destrukció volna ez a destrukcióért magáért: l'art pour l'art destrukció?

Hát az, amire Aldous Huxley akar bennünket tanítani, nem ugyanez az amorális-e? Az ő Szép új világban az erkölcs csak neuraszténiát szül, akadálya a termelés folytonosságának, fékezőleg hat a nagy Gépezet kerekei szabad forgására. Az erkölcs az ő tanításában veszélyezteti a Társadalom stabilitását és az egész modern civilizációt. »A kellemes kis bűnök a Társadalom tartós pillérei!«

A megzápult papirosvilágba lyukakat hasgató Nietzsche übermenschének a törvénye: Ne kíméld felebarátodat! Ne hidd, hogy nem szabad lopnod, nem szabad házasságot törnöd! Légy kemény, mint a gyémánt! Korlátozást, megbánást ne ismerj! Tudd meg, hogy semmi sem igaz s hogy minden szabad, kivéve a gyöngeség, akár bűn, akár erény a neve... Mtleiden mit allen wäre Härte und Tyrännei, mit dir, mein Herr Nachbar. Nietzsche rettenthetetlen emberóriá-

sait mi előítéletekkel« terhelt emberparányok nem követhetjük ...

Legyen egyelőre ennyi elég annak dokumentálására, hogy az igazi zsidó-szabaddkőmuves erkölesi felfogás és tanítás mennyire eltér a nyilván meghirdetettől.

Most pedig lássuk, hogy ugyanez a szellemiség valóban békésen megfér-e egy gyékényen a keresztény egyházakkal, mint hirdetik.

Bobulus szatírájából (Utópia, az Erősek Világállama, Zsidó ábrándok paródiája, Bethlen Gábor ii odairni intézet) megdöbbenéssel értesülünk arról, hogyan képzei a hírhedt doni államfilozóf a gyűlölt pápaság megszüntetését, eltörlését a föld színéről. »A lelkiismereti szabadság ma már mindenfelé nyilvánosan elismert alapelv. Ez azt jelenti, hogy bennünket, kiválasztottakat' már csak esztendőök választanak el a Satnyák világa teljes összeomlásától — jósolja filozófunk. Amikor az idő már megért, a Satnyák pápája

hatalmát végleg letörjük. Egy Láthatatlan Kéz ujjja a népeket ekkor a pápai udvarra fogja figyelmessé tenni. Ha aztán a népek megrohanják, mi színleg a pápa védelmezőiként lépünk fel és a nagyobb vérengzést megakadályozzuk. Ezzel a műfogással a pápa legbelső termeibe juthatunk s nem is hagyjuk el mindaddig, míg a pápaság hatalmát tökéletesen alá nem ástuk. Az Erősek Királya lesz így a Világegyház igazi pápája...»

A szabadkőművesség alkotmánylevele a keresztény egyházak felé színleg a békét hirdeti s íme micsoda ördögi szándékok bújnak meg e mögött az »őszinte« békeakarat mögött. A cioni bölcsnek ez az engesztelhetetlen gyűlölete egyébként az »interpretációs mágiák« már idézett könyvéből, a Talmudból táplálkozik. Ebben olvashatunk az örök zsidó fohásról:

»Isten, add meg nekem táplálékomat és kenyereket, hogy mielőbb a gójok legfőbb javaival teljek be. Végy bosszút a gójokon, büntesd meg a népeket, törd össze az istentelenség jogarát,

mely most uralkodik. Pusztítsd el a hamis isteni!
Törd össze az istenteleneket, hogy végük legyen!
Látogasd meg a kitheusokal nehéz háborúval,
takard be őket hat hónapig felhővel, verd meg
őket fekélyvel, himlővel. Taszítsd le királyukat,
töltsd ki rajtuk bosszúdat, zúzd dühödben fejü-
ket a földhöz s le fogsz a te szerelteidnek ím' így
üdvöl hozni...«

A Talmud is megjósolja a pápaság teljes
lehanyaglását »Róma éppúgy fog járni, mint So-
dorna és Gomorrha vagy Babel, mert hitével
tévedésbe ejtette a világot. A bíborosok meg a
püspökök lakóhelye nem lesz másra érdemes,
mint hogy örökre leromboltassék, hogy oda
senki többé a lábát ne lehesse be. Püspökök és
bíborosok helyeit bölömbikák és sündisznók fog-
nak ott lakozni, baglyok és varjak tanyája lesz
s az Úr pusztává, vadonná fogja tenni. A pápa
palotáiban bogáncs és tövis fog teremni, Róma
a sárkányok meg a struccfiak lakóhelye lesz,
nyestek és keselyük fognak ott fiadzani, Lilit

meg a többi ördögök és ördögasszonyok üdülőhelye lesz...«

Egy nemzsidónak vallási viszonyainkról valamit elmondani annyi, mint minden zsidót megölni — ériünk egyet Freimuthtal. Mert ha a nemzsidók tudnák, mit tanítunk felölük, nem vernének-e agyon bennünket? — szorong a zsidóságért Freimulh.

Lássuk ezekulán, hagy ez a kereszlénygyűlölet hogyan jelentkezik a zsidó és szabadkőműves írók könyveiben. Lapozzuk fel elsöül Anatole Francé regényét, A vörös lilomot s figycímezzünk Choulette kereszténység- és pápaságmentő »jótanácsaira.«

Choulette szerint az egyházat az eljövendő Forradalom mentheti csak meg. A forradalom meg fogja szüntetni a kárhuzatos Péter-fillért, a pápa többi örökletes jogaival együtt. És ez a menekülés útja, véli Choulette. A kifosztott, kol-dús pápa világot mozgató hatalmasság lesz. Újra

megjelennek az első idők alázatos, tudatlan, szenléletű pápái, Péter, Linus, Cletus, Anacletus, Kelemen, akik megváltották a föld képét. Ha máról-holnapra Szent Péter trónjára egy igaz püspök, egy igaz keresztény ülne, ami Choulette szerint képtelenség, ő elmenne hozzá s ezt mondaná neki: »Ne légy aranykoporsóba élve eltemetett aggastyán, rázd le kamarásaidat, testőreidet, bíbornokaidat, hagyd ott udvarodat és a hatalom faragott képeit. Jer velem kenyerei koldulni a népek seregében. Rongyosan, szegényen, betegen, haldokolva járd az országutakat, fennen hordozva emnagadban Jézus képmását. Szólj így: Koldulva szerzem kenyeremet, kárhózatára a gazdagoknak. Járd be a városokat és kiáltsd házról-házra magasztos bárgyúsággal: Legyetek alázatosak, legyetek szegények! Hirdesd a fekete városokban, a lebujsokban és kaszárnyákban a békét és a könyörületeséget. Megfognak vetni, kövei dobálnak majd meg. A zsoldárok börtönbe fognak hurcolni. Gyengék és ha-

tahnasok, szegények és gazdagok előtt egyaránt neveltség, undor, lesajnálás tárgya leszel. A papjaid le fognak taszítani s ellenpápát állítanak veled szemben. Mindenki bolondnak fog mondani. Es legyen igazuk; légy te csak bolond: bolondok váltották meg a világot. Az emberek töviskoszorút tesznek majd a fejedre, a kezedbe nádjogarl adnak és orcádba fognak köpni. Ez lesz a jele, hogy Krisztust és az ő királyságát példázod; és így fogod megalapítani a keresztény szocializmust, amely Isten országa a földön.« Így beszélvén Choulettec, rágyújtott egy hosszú, görcsös olasz szivarra, abból a fajtából, amely szalmaszállal van keresztülfúrva...

A kereszténységet és a pápaságot nem kell megmenteni. S ahogyan ezt íme Francé kéretlenül teszi, nincs abban köszönet. A pingvinek szigete hírhedt szerzőjének különben sem »szókása« a kereszténység megmentése. Legfőbb írói hivatásának épp az ellenkezőjét tekintette: vit-

riolba mártott tollal gúnyolt ki mindent, amit ml tisztelünk.

A keresztény egyházak felé színleg a békét . hirdető szabadkőművesség és zsidóság egy má-sik, Francénál nem kevésbé veszélyes íróbéren-cével, Barbusse-szal íme ilyeneket irat az egy-házról:

»Nem látom az Istent, de látom a templo-mokat és a papokat; a papokat, akik megáldják a fegyvereket — vádol a Világosság hőse. — Ez a látvány minden beszédnél szembetűnőbb módon tárja fel azt a távolságot, amely a jelen-legi egyházat Krisztus tanaitól elválasztja, s meg-mutatja mindazt a megaranyozott rothadást, amely összegyűlt a tiszta és egyszerű ősi formák fölött.«

Barbusse a mindent elpusztító vízözön után nem engedné újra felépíteni a templomokat. Mert »hosszú századokig csak a megváltók börtö-nei és a monumentális hazugság voltak«. Az

igazság, a fényesség és a kegyelem nevében tiltja meg Barbusse a vízözön utáni embereknek, hogy a templomokat újból felépítsék. Mert szerinte »nincs szó, nincs szám, amely fogalmat tudna adni mindarról a rosszról, amit az egyház okozott az embereknek. Amikor nem elnyomó volt és nem ő tartotta fenn erőszakkal a homályt, ő volt az, aki tekintélyét odakölcsönözte az elnyomóknak és aki ügyeiket szentesítette, s még manapság is szoros egyesülésben van azokkal, akik nem akarják a Jó uralmát.« Ahogy a hurrá-hazafiak a család édességére hivatkoznak, hogy indító lökést adhassanak a háborúknak, úgy hivatkozik Barbusse szerint az egyház az evangéliumok költészetére, de »ő maga már arisztokratikus párttá alakult, amely épp olyan, mint a többi s amelyben minden keresztvetés Jézus Krisztus arculcsapása!«

A bölcsek kövében, Anker Larsen e regényében az ördög egyebek közt ilyen szavakat sut-

tog Dahl fülébe: Nézz csak a kereszténységre! Még sohasem jutott eszedbe, hogy a legjobb papok a mieink? Nem azt mondtam, hogy mindegyik, hanem hogy a legjobbak. Ezt a papok sem hiszik, de ez úgy sem számít, ha úgyis minket szolgálnak. A mi papjaink csöndesen és nyugodtan veronállal ölik meg Krisztust...«

A szabadkőműveseknek és a zsidóknak ilyen lévén az igazi véleménye a kereszténységről meg az egyházakról, melyekkel állítólag nem akasztanak tengelyt, lássuk most már, hogyan vélekednek ők, a »hívők« és istenfélők a saját istenükről és a miénkről.

Először is: mit tanít idevonatkozólag a Talmiul, a nagy rabbik e bölcsességgyűjteménye? íme: »Isten esküszegő, mert esküvel fogadta, hogy a pusztában tévelygő zsidók nem lesznek részesei az örök életnek, de később mégis megbánta esküjét és nem tartotta meg. Isten hazudott, hogy Ábrahámot és Sárát összebékítse. Isten

az oka a bűnöknek, mert ő terein lelte az ember gonosz természetét és a rossz ösztönöket.« A lalinud szerint Isten nem ment a hirtelenkedés-lől: »ha erőt vesz rajta a harag, elhamarkodva cselekszik.«

Az istenek szomjaznak szerzője így ír az ótestamentum istenéről: »A teológusok és filozófusok azt tanítják róla, hogy jó, mert félnek tőle, de kénytelenek megállapítani, hogy kegyetlenül cselekszik. Olyan rosszakarattal ruházzák fel ezt az istent, mely még az emberekben is ritka. S ezzel teszik imádandóvá a földön. Mert a mi nyomorult fajtánk nem tenne vallást igazságos és jóakarató istenekről, akiktől nincs mit félnie. Jótetteikért hiába nem táplálna hálát. A purgatórium és a pokol nélkül szegény úr lenne a jó Isten...« A kaján Francé ezután epikureusi mércével pontosan fölméri Isten képességeit. Imigyen: Isten vagy meg akarja akadályozni a bűnt és nem tudja, vagy tudja és nem akarja,

vagy se nem tudja, se nem akarja, vagy-akarja és tudja. Ha akarja és nem tudja: lehetetlen. Ha tudja és nem akarja: gonosz. Ha se nem tudja, se nem akarja: tehetetlen és gonosz. Ha akarja és tudja: miért nem csinálja?»

Walpole Egy vöröshajú ember arcképe című regényének Crispinje Istent ugyanolyan vérengző, gonosz lénynek látja, mint amilyen a francéi isten. »Isten kegyetlen, szörnyű, ostromozó, büntető. Aztán ha már elegei büntetett és az áldozat hatalmában van, véresen a lábai előtt hever, urának és parancsolójának ismeri el őt, lehajol és fölemeli a sebzett homlokot, megcsókolja a megtépett száját s az ő szívében akkor nagy és hatalmas diadal lakozik...«

Walpolenak nyilván fejébeszállt az egyszerre mingyárt evőkanállal bevett freudi »tudomány«. Sőt: még túl is akar tenni mesterén. Freud még csak az emberek világában vél mindenütt perverzítást fölfedezni, Walpole Crispinje íme már Istenben is ilyen perverzus lényt lát...

Nietzsche a Fiúistenben, a dekadens zsidót látja csak, akiből, éppen mert zsidó, minden lelki finomság hiányzik. »Jézus az ő evangéliumával a világot óriási kórházzá változtatta át...« Ha ez az Isten azt akarta, hogy szeressék, mindegyelőtt az ítélkezésről és az igazságosságról kellett volna lemondania. Mert a bíró nem tárgya a szeretetnek, még a kegyes bíró sem — véli Nietzsche.

A pogány antikba visszavágyó Jules Romains-nek nem kellene az elvont istenek, akiket nem lehet látni. »Akarok egy Lényt! Akarok Istent. Kellenek istenek! Nem égben elvesző istenek. ködös okok; hús-vér istenek kellenek, élők, akik mi leszünk, akiknek létét megtapinthatjuk; istenek, akik testünkön át szenvednek és szemünkkel látnak, — isteni lények, akiknek mi a tagjai vagyunk ...«

Jacob Wassermann materialista Kerkhovenje már a rideg anyaggal azonosítja az istensé-

gél. »Ki az isten? Van isién? Együgyű, bolond kérdés! Nincs róla fogalmam, elképzeléseim, nem mondhatom, hogy hiszek benne, legfeljebb azt mondhatom: hiszem, hogy van. Mi az isién? Tárgy? Test? Tünet? Lehet tanítani a létezését? Fölismerhető? Nem! Az isten talán az atomok és az elektronok erősszege. Talán a belső kiválasztás egyik titka. Talán az életörvényben száguld ... Csoda és borzalom ő, örök rejtély és kinyilatkoztatás, erő és anyag; nincs érzéki léte s nem is földi agy által kigondolható ez a pánislen. Ugyan mit jelent, ha azt mondom, hogy a Névtelen ő; hogy a halálon túl és az idő felett van? Agyonbeszélt formulák...«

Aldous Huxley utópisztikus Szép új világában, ebben a falanszterben nem lesz szükség Istenre. »Lassanként elavul, amit a régiek Istennek neveztek. Abban a világban, ahol az ifjúság, az életöröm, a gondtalanság elkíséri az embert utolsó pillanatáig, nincs szükség Istenre. A gé-

pék és a tudományos fölfedezések kora, az általános emberi boldogság kora nem fér össze Istennel. Választanunk kellett: vagy a gépek, az orvostudomány, a boldogság — vagy Isten. Mi amazt választottuk!«

Az eddig ismerteiéit szabadkőműves és zsidó írók és gondolkozók ha kritizálják is Istent, ha az emberrel vagy az anyaggal szeretnék is azonosítani (Romains, Wassennann), de legalább elismerik az istenség létezését. Aki azonban ezt az örökemberi eseményt totálisan megtagadja és elveti magától, az Barbusse! A Világosság hőse úgy tudja, hogy Isten létének nincs bizonyítéka; bebizonyításához először hinni kellene benne. Ámde »hol nyilatkozik meg, mit ment meg, milyen lelki gyötrelmeket, milyen szerencsétlenségeket hárít el a közösség és az egyes ember feje felől a szívek veresége idején? Hol éreztek, tapintottak, öleltek át belőle többet, mint a neve? Az isten távolléte végtelen valóságként vesz körül minden letérdepelt könyörgőt, aki

egy kis személyes csodára áhítozik, — körülvesz minden keresői, aki könyveibe mélyedre leleselkedik bizonyítékok után, — körülveszi az egymás ellen fegyverkezett vallások gyűlölködő, iszonyú és véres ellentétességét. Az isten nemléte borul mennyboltként a jó és a rossz borzongató összecsapásai fölé; ez borul az igazi emberek lobogó áhítata s a kísérteiként bennünk élő halálmezők fölé. Mert nincs! Mert nincs! Százezer év óta erőlködik az élet, hogy visszavesse a halált s itt lenn semmi hiúbb hitványság nincs, mint az ember kiáltása az istenség felé, — semmi sincs, ami oly tökéletesen érzékeltetné a csöndet... Isten létezésének nincs más bizonyítéka, mint az a szükségérzet, amely az emberekben él. Isten nem isten, hanem csupán neve mindannak, amit nélkülözünk. A mennyországba fölvitt álmunk. Az isten csak egy ima és nem valaki...«

A másik út című hírhedt könyvében (Athe-naeum!) Kunfi Zsigmond is lám nemcsak a nemzetet és hazát tagadja meg, a »jóllakottak és meg-

érkezettek e szörnyű kalodáját«, hanem vallási-erkölcsi dolgokban is egy húron pendül Barbusscszel, Franceszal és társaival. »Harcban állasz az istennel, akit lázadó öntudatod letaszított a legszilárdabb trónról, amelyen ülni lehet; a butaság fájából kifaragottból, a félelem párnáival kirakottból.« »Mennyivel különb vagy, mint az isten, aki nemcsak felelős szerkesztője, hanem közömbös olvasója is a világ-újságnak!« Kunfi szemében eszmévé finomult ostorok gyűjteménye az emberi erkölcsan minden parancsa ...«

Bemutattuk íme azt a tétovgő, áthidalhatatlan úrt, mely a hivatalos szabadkőműves erkölcsi és vallási világnézet és a között van, melyet a valóságban érvényesítenek az új világvallásnak ezek a szabadkőműves-zsidó kenetlen papjai és főpapjai, írástudói és írásmagyarázói. A zelotista rabbi, a titokzatos cioni államfilozóf, Anatole France, Lion Feuchtwanger csakúgy, mint Kunfi Zsigmond s mindazok a nemzsidók, akik e morbid szellemiség bűvöletében egy követ fűznek velük, — ezek mind-mind egy úton járnak, urak vagy szolgákként ugyanegy »hivatást« töltenek

be. Ez az egész »hivatásszervezet« csak hivatalos célkitűzéseiben törekszik általános emberi jószolgálatokat tenni; merő látszat, hivalkodó cifraság és szemfényvesztés csupán, hogy megértést hirdetnek a világ népei közt, hogy új világtestvériséget akarnak és olyan vallásfölötti új erkölcsi világrendet, mely vallás nélkül is boldogítja és nemesebbé teszi az embernyáját. A jenseits von Gut und Böse e képviselői, mint leplezéseinkből is kitűnik, nem ezt akarják. Amiként politikai, társadalmi és gazdasági vonatkozásokban is a szabadkőművesség, a zsidó célok ez előreküldött trójai falova, ördögi cinizmussal és tudatos tervszerűséggel pusztító háborúkat zúdít az emberiségre, a Halál békéjével takarván

be őt »jótékonyan« e háborúk dühével (e »nemes hivatásrend« ilyirányú munkássága is le van immár leplezve), — ugyanúgy az általunk - itt bemutatott új »morállal« is dehogyan az emberek megnevesítését akarják ők szolgálni! Egész' más az ő immár mindkét síkon leplezett »emberiségboldogító« szándékuk. Agitációjukkal az emberiség azon »kiválasztott« részének világuralmi ábrándját igyekeznek a megvalósuláshoz közelebb segíteni, mely kiválasztottak erkölcsi uralma éppúgy, mint a politikai, az Egyetemes Zsidó Királyság e délibábja, bizony semmi jót, semmi áldást nem hozna erre a boldogtalan emberiségre; még nagyobb boldogtalanságot, egyetemes szerencsétlenséget, mint láthattuk, annál

inkább. Az emberiség ez egyetemes »boldogítása« zsidó-szabdkőműves részről azonban — a többiek nagy szerencséjére — csak részleges. A zsidóság és a szabdkőművesség hat és »boldogít« még ma is. ezt konstatálni kell. De immáron csak a liberális angol-francia Európát és Rooseveltéket boldogíthatja...

»Ha nem volna zsidó, nem volna áldás a földön, sem eső, sem napfény; zsidó nélkül a föld népei nem élhetnének« — árasztja magából fényét az örök bölcsesség köve, a Talmud. Miniket, középeurópaiakat sokáig áztatott ez a zsidó-szabdkőműves eső és sokáig tűzött fejünkre ez az ugyanilyen napfény is. De, szerencsénkre, a napszúrást elkerültük. Most íme megpróbálunk

zsidók nélkül élni; földjeink »nemzsidó« esőtől és napfénytől érlelt gyümölcsöket teremnek — nagy bőségben. Majd csak megleszünk valahogy ő nélkülük is...